

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນເມສາ 2012

ບົດຮຽນພິເສດ

ໂດຍ ແອວເດີ ຣອນໂນ ເອ ແຮັດສະແບນ
ຈາກຝ່າຍປະທານຂອງສະພາສາວິກເຈັດສິບ

ໃນ 20 ເດືອນທີ່ຜ່ານມາ ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນພິເສດທີ່ໄດ້ມີຫລານນ້ອຍຜູ້ພິເສດ.

ທ້າວແພັກສະຕັນ ຫລານຊາຍນ້ອຍຂອງພວກເຮົາໄດ້ເກີດມາພ້ອມກັບພະຍາດໂຄໂມໂຊມທີ່ຜິດປົກກະຕິ ເປັນພະຍາດທີ່ໃຫ້ລາວບໍ່ຄືຄົນຫລາຍກວ່າຮ້ອຍລ້ານ. ສຳລັບລູກສາວຂອງພວກເຮົາ ແລະ ສາມີຂອງນາງ ການເກີດຂອງທ້າວແພັກສະຕັນກໍ່ໃຫ້ເກີດປະສົບການທີ່ປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ປະສົບການ ດັ່ງກ່າວເປັນການທົດລອງອັນຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຈະຮຽນບົດຮຽນພິເສດທີ່ຜູກພັນກັບນິລັນດອນ.

ແອວເດີ ຣະໂຊ ເອັມ ແນວສັນ ທີ່ເຄົາລົບ, ຜູ້ຫາກໍ່ໄດ້ກ່າວກັບເຮົາ, ໄດ້ສອນວ່າ:

“ເພາະເຫດທີ່ທຳມະດາບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ ບາງຄົນເກີດມາມີຄວາມຈຳກັດທາງຮ່າງກາຍ. ສ່ວນສະເພາະຂອງ ຕົວຮ່າງກາຍອາດບໍ່ຄືທຳມະດາ. ສ່ວນລະບົບຮັກສາຕົວອາດບໍ່ເຮັດວຽກງານຕາມສົມຄວນ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງທຸກຄົນເປັນໄຂ້ບໍ່ສະບາຍໄດ້ ແລະ ຈະຕາຍ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມຂອງປະທານທີ່ມີ ຮ່າງກາຍເປັນຂອງປະທານອັນລ້ຳຄ່າ. ...

“ເຮົາບໍ່ຕ້ອງມີຮ່າງກາຍທີ່ສົມບູນເພື່ອຮັບການສູງສົ່ງ. ຕາມຈິງແລ້ວ, ວິນຍານທີ່ດີເລີດກໍ່ຢູ່ໃນຮ່າງກາຍ ທີ່ອ່ອນແອ. ...

“ຈະມີເວລາທີ່ ‘ວິນຍານກັບຮ່າງກາຍຈະຮວມກັນອີກໃນຮູບລັກສະນະອັນບໍລິບູນຂອງມັນ ທັງແຂນຂາ ແລະ ຂໍ້ຕໍ່ຈະກັບຄືນສູ່ໂຄງຮ່າງອັນຖືກຕ້ອງຂອງມັນ’ (ແອວມາ 11:43). ແລ້ວຍ້ອນການຊົດໃຊ້ ຂອງພຣະເຊື້ອຄຣິດ ພວກເຮົາຈຶ່ງສາມາດກາຍເປັນຄົນດີພ້ອມໃນພຣະອົງ.”¹

ສຳລັບທ່ານທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຍາກລຳບາກ ມີຄວາມກັງວົນ, ມີຄວາມອຸກໃຈ; ຫລື ມີຄວາມເຈັບຊໍາໃຈ ຍ້ອນຄົນທີ່ທ່ານຮັກ ຂໍໃຫ້ຮູ້ວ່າ: ໂດຍທາງຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີສິ້ນສຸດ ແລະ ຄວາມເມດຕາອັນຕະຫລອດ ໄປເປັນນິດ ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຈຶ່ງຮັກຄົນທີ່ທຸກຍາກລຳບາກ ແລະ ພຣະອົງຮັກທ່ານຄືກັນຢ່າງແນ່ນອນ.

ຕອນທີ່ເກີດຄວາມທຸກທໍລະມານດັ່ງກ່າວຈະມີບາງຄົນທີ່ຖາມວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລິດອຳນາດ ຈຶ່ງຍອມໃຫ້ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ? ແລ້ວມີອີກຄຳຖາມໜຶ່ງວ່າ ເປັນຫຍັງມັນເກີດນຳຂ້າງນ້ອຍ? ເປັນຫຍັງເຮົາ ຕ້ອງປະສົບກັບໂລກພະຍາດ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພິການ ຫລື ເອົາຊີວິດຂອງຄອບຄົວກ່ອນເຖົ້າ ຫລື ໃຫ້ປະສົບກັບຄວາມເຈັບປວດຫລາຍປີ? ເປັນຫຍັງຕ້ອງມີຄວາມເຈັບຊໍາໃຈ?

ໃນໄລຍະດັ່ງກ່າວນີ້ ພວກເຮົາສາມາດມອງເຫັນແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ປະທານ ໃຫ້. ໃນຊີວິດກ່ອນເກີດ ເມື່ອໄດ້ສະເໜີແຜນດັ່ງກ່າວພວກເຮົາທຸກຄົນໄດ້ໂຮໝູ່ດ້ວຍຄວາມສຸກ.² ເວົ້າງ່າຍໆ ຊີວິດນີ້ເປັນການຝຶກອົບລົມເພື່ອຄວາມສູງສິ່ງອັນນິລັນດອນ ແລະ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຈະມີການທົດລອງ. ກໍເປັນຈັ່ງຊື້ຕະຫລອດການ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຫລີກເວັ້ນມັນໄດ້.

ການໄວ້ວາງໃຈຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ເປັນສ່ວນສຳຄັນຂອງຄວາມເປັນມະຕະຂອງພວກເຮົາ. ໂດຍມີສັດທາໃນພຣະອົງ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບກຳລັງໃຈຈາກອຳນາດຂອງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດຕອນ ທີ່ພວກເຮົາມີຄຳຖາມຫລາຍ, ແຕ່ຄຳຕອບບໍ່ມີເລີຍ.

ຫລັງຈາກພຣະອົງໄດ້ຟື້ນຄືນຊີວິດແລ້ວ ແລະ ໄດ້ມາຢັ້ງມຢາມທະວີບອະເມຣິກາ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ຂອງພວກເຮົາ ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ໃຫ້ຄຳສະເໜີແກ່ທຸກຄົນວ່າ:

“ມີຄົນໃດທີ່ເຈັບປ່ວຍຢູ່ໃນບັນດາພວກເຈົ້າບໍ່? ຈຶ່ງນຳເຂົາມາທີ່ນີ້ ມີຄົນໃດທີ່ເປັນລ່ອຍ ຫລື ຕາບອດ ຫລື ຂາເສຍ ຫລື ພິການ ຫລື ເປັນຂີ້ທູດ ຫລື ທີ່ຫ່ຽວແຫ້ງ ຫລື ທີ່ຫູໜວກ ຫລື ມີທຸກໃດໆບໍ່? ຈຶ່ງນຳເຂົາມາ ທີ່ນີ້ ແລະ ເຮົາຈະຮັກສາເຂົາ ເພາະເຮົາມີຄວາມເມດຕາສົງສານເຈົ້າ ອຸທອນຂອງເຮົາເຕັມໄປ ດ້ວຍຄວາມເມດຕາ. ...

“ແລະເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະອົງຮັບສິ່ງດັ່ງນັ້ນ ແລ້ວຜູ້ຊົງທັງໝົດໄດ້ອອກໄປພ້ອມກັນ ພ້ອມດ້ວຍຄົນເຈັບຂອງເຂົາ ແລະ ຄົນມີທຸກຂອງເຂົາ ແລະ ຄົນເປັນເປັຍລ່ອຍຂອງເຂົາ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍຄົນຕາບອດຂອງເຂົາ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍຄົນໃບ້ຂອງເຂົາ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍທຸກຄົນທີ່ມີທຸກໃດໆ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຮັກສາເຂົາທຸກຄົນ ເພື່ອນຳເອົາມາເຝົ້າພຣະອົງ.”³

ກໍມີອຳນາດຫລາຍໃນຄຳວ່າ ຜູງຊົນທັງໝົດໄດ້ອອກໄປ ພ້ອມກັນ”—ທັງໝົດ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ. ພວກເຮົາ ທັງໝົດ ມີຄວາມຍາກລຳບາກ. ແລ້ວຄຳວ່າ: “ຄົນທີ່ເປັນທຸກໃດໆ.” ພວກເຮົາທຸກຄົນເຂົ້າໃຈຄຳນີ້ ບໍ່ແມ່ນຫວາ?

ບໍ່ດົນມາຫລັງຈາກທ້າວແພັກສະຕັນໄດ້ເກີດມາ ພວກເຮົາກໍຮູ້ວ່າ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຈະອວຍພອນ ພວກເຮົາ ແລະ ສອນພວກເຮົາເຖິງບົດຮຽນພິເສດ. ຂະນະທີ່ພໍ່ລາວພ້ອມກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງມືໃສ່ ເທິງຫົວນ້ອຍໆ ມອບພອນຖານະປະໂລຫິດໃຫ້ລາວເປັນເທື່ອທຳອິດ ກໍມີຄຳເຂົ້າຄວາມຄິດ ຂ້າພະເຈົ້າ ທີ່ມາຈາກພຣະທຳໂຢຮັນ ບົດທີ່ເກົ່າວ່າ: “ເພື່ອໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າປະກົດໃນຕົວລາວ.”⁴

ວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງສະແດງອອກໂດຍທາງທ້າວແພັກສະຕັນ.

ພວກເຮົາກຳລັງຮຽນຄວາມອົດທົນ, ສັດທາ, ແລະ ຄວາມກະຕັນຍູ ໂດຍຜ່ານທາງອຳນາດການ ຮັບໃຊ້ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ແຮງກ້າຫລາຍຊົ່ວໂມງ, ນ້ຳຕາແຫ່ງເມດຕາ ແລະ ການອະທິຖານ ແລະ ການສະແດງຄວາມຮັກສຳລັບຄົນທີ່ຮັກກັນ ໂດຍສະເພາະທ້າວແພັກສະຕັນພ້ອມກັບພໍ່ແມ່ຂອງລາວ.

ປະທານເຈມ ອີ ຟາວ, ອາດີດປະທານສະເຕກຕອນຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍ, ເຄີຍບອກວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ສຳນຶກບຸນຄຸນສຳລັບພໍ່ແມ່ທີ່ໂດຍຄວາມກ້າຫານຮັບເອົາ ແລະ ເອົາຂະນະຄວາມເຈັບຊ້ຳໃຈ ແລະ ຄວາມເສົ້າໂສກເພື່ອລູກ ທີ່ເກີດມາ ຫລື ມີຄວາມພິການໜັກດ້ານຈິດໃຈ ຫລື ຮ່າງກາຍ. ຄວາມເຈັບຊ້ຳໃຈດັ່ງກ່າວນີ້ ຫລາຍເທື່ອກໍມີທຸກວັນບໍ່ຮູ້ຈົບໃນຊີວິດຂອງພໍ່ແມ່ ຫລື ລູກຄົນນັ້ນ. ຫລາຍໆເທື່ອ ພໍ່ແມ່ຈຳຕ້ອງໃຫ້ການບົວລະບັດຢ່າງເຫລືອຫລາຍ ຊຶ່ງບໍ່ມີການສິ້ນສຸດ ບໍ່ວ່າເປັນກາງເວັນ ຫລື ກາງຄືນ. ມີແມ່ຫລາຍຄົນທີ່ປວດແຂນ, ປວດໃຈເປັນເວລາຫລາຍປີ ໂດຍທີ່ປອບໂຍນ ແລະ ຮັກສາການເຈັບທໍລະມານຂອງລູກຄົນພິເສດ.”⁵

ດັ່ງທີ່ອະທິບາຍໃນໜັງສືໂມໄຊຢາ ພວກເຮົາເປັນພະຍານເຫັນຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ໃຫ້ລອດທີ່ໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວຂອງທ້າວແພັກສະຕັນ ຊຶ່ງຄວາມຮັກດັ່ງກ່າວກໍມີໃຫ້ທຸກຄົນ: ພາລະໜັກໜ່ວງ ທີ່ມອບໃຫ້ແອວມາ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນໄດ້ເບົາບາງລົງ ແທ້ຈິງແລ້ວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເພີ່ມກຳລັງ ໃຫ້ພວກເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະສາມາດທົນແບກຫາບພາລະໄດ້ໂດຍງ່າຍ ແລະ ພວກເຮົາຍອມຮັບ ຢ່າງຊື່ນບານ ແລະ ດ້ວຍຄວາມອິນທິນຕໍ່ພຣະປະສົງທັງໝົດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”⁶

ມີຄົນໜຶ່ງຕອນທ້າວແພັກສະຕັນຍັງນ້ອຍໆ, ພວກເຮົາໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນຫ້ອງພະແນກພິເສດສຳລັບເດັກເກີດໃໝ່ ໃນໂຮງໝໍ Primary Childrens’ Medical Center ຢູ່ເມືອງເຊົາເລັກ, ລັດຢູທາ ແລະ ຮູ້ສຶກ

ອັດສະຈັນໃຈ ໂດຍເຫັນການເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງລະອຽດຂອງພວກແພດພະຍາບານ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ອື່ນໆ. ຂ້າພະເຈົ້າຖາມລູກສາວວ່າ ຈະຈ່າຍຄ່າໄດ້ຢ່າງໃດ ແລ້ວເດົາອອກວ່າຄ່າໂຮງໝໍອາດຫລາຍເທົ່າໃດ. ໝໍຄົນໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃກ້ໆໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ “ເດົາຕໍ່ໂພດ” ແລະວ່າຄ່າການບົວລະບັດຂອງທ້າວແພັກສະຕັນຈະຫລາຍກວ່າຂ້າພະເຈົ້າປະເມີນຫລາຍເທົ່າ. ເຮົາກໍໄດ້ຮຽນວ່າ ຄ່າການບົວລະບັດສ່ວນຫລາຍໃນໂຮງໝໍນັ້ນກໍຈ່າຍດ້ວຍການບໍລິຈາກເວລາ ແລະ ເງິນຢ່າງເອື້ອເພື່ອແຕ່ຈາກຄົນຕ່າງໆ. ຄໍາເວົ້າຂອງໝໍຄົນນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຖ່ອມຕົວ ຂະນະທີ່ຄິດເຖິງຄ່າຂອງຈິດວິນຍານຕົວນ້ອຍນັ້ນ ສໍາລັບຄົນທີ່ໄດ້ໃຫ້ການບົວລະບັດແກ່ລາວ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນຶກເຖິງຂໍ້ພຣະຄໍາພີທີ່ຜູ້ສອນສາດສະໜາຫລາຍຄົນຮູ້ ແລ້ວມີຄວາມໝາຍອີກຢ່າງໜຶ່ງຄື ພວກເຮົາຕ້ອງຈື່ຈໍາຄ່າຂອງຈິດວິນຍານວ່າມັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າຫລາຍພຽງໃດ.⁷

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຂະນະທີ່ພິຈາລະນາຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີສິ້ນສຸດຊຶ່ງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ພຣະບຸດທີ່ຊົງຮັກຂອງພຣະອົງ ພຣະເຢຊູຄຣິດມີໃຫ້ພວກເຮົາໝົດທຸກຄົນ ພ້ອມດ້ວຍໄດ້ຮຽນກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າຂອງຈິດວິນຍານສໍາລັບພຣະເຈົ້າທັງທາງຮ່າງກາຍ ແລະ ທາງວິນຍານນໍາອີກ.

ຄອບຄົວແພັກສະຕັນກໍຮຽນວ່າ ມີທູດສະຫວັນ ແລະ ທູດຢູ່ໃນໂລກຫລາຍໆຄົນຢູ່ອ້ອມຮອບຕົວລາວຕະຫລອດເວລາ. ມີບາງຄົນທີ່ແອບເຂົ້າມາຊ່ອຍເມື່ອຕ້ອງການແລ້ວແອບອອກໄປ. ມີອີກຄົນໜຶ່ງທີ່ເອົາອາຫານມາໃຫ້, ຊ່ອຍຊັກເສື້ອຜ້າ, ຮັບເອົາພວກອ້າຍເອື້ອຍ, ໂທມາຊ່ອຍສະໜັບສະໜູນ, ແລະ ໂດຍສະເພາະອະທິຖານເພື່ອທ້າວແພັກສະຕັນ. ດັ່ງນັ້ນມີບົດຮຽນອີກບົດໜຶ່ງຄື: ຖ້າຫາກທ່ານເຫັນຄົນທີ່ກໍາລັງຈົມນໍ້າຕາຍ ທ່ານຈະຖາມລາວຢາກໃຫ້ຊ່ອຍຫລືບໍ່—ຫລື ຈະຕົກວ່າທີ່ຈະກະໂດດລົງໄປຊ່ອຍຊີວິດລາວທັນທີ? ເຖິງແມ່ນການຂໍຖາມອາດມີເຈດຕະນາທີ່ດີ ທີ່ບອກວ່າ “ບອກຂ້ອຍເດີ້ຖ້າຢາກໃຫ້ຂ້ອຍຊ່ອຍຫຍັງແດ່” ທີ່ຈິງແລ້ວ, ບໍ່ຊ່ອຍດອກ.

ພວກເຮົາຮຽນຕະຫລອດເຖິງຄວາມສໍາຄັນທີ່ເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ເປັນຫວັງຊີວິດຂອງຄົນທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບພວກເຮົາ ຮຽນຄວາມສໍາຄັນ ທີ່ໃຫ້ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອພ້ອມດ້ວຍຄວາມສຸກອັນເຫລືອລົ້ນທີ່ມີໃນການຊ່ອຍຄົນອື່ນ.

ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ທີ່ເຄົາລົບຜູ້ທີ່ເປັນຕົວຢ່າງດີເລີດ ເຖິງການຊ່ອຍຄົນທີ່ເປັນທຸກເຄີຍເວົ້າວ່າ: “ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າອວຍພອນແກ່ທຸກຄົນທີ່ພະຍາຍາມເຝົ້າຮັກສາພີ່ນ້ອງ ເພື່ອຊ່ອຍບັນເທົາຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ພະຍາຍາມຈົນສຸດຄວາມສາມາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ໂລກດີຂຶ້ນ. ທ່ານເຄີຍເຫັນບໍ່ວ່າຄົນດັ່ງກ່າວຍັມຄື ມີຄວາມສຸກຫລາຍ? ເຂົາເຈົ້າຢ່າງໄປດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ. ເຂົາເຈົ້າຄືຄົນພໍຈົດພໍໃຈແລ້ວ ເພາະຄົນທີ່ອອກໄປຊ່ອຍຄົນອື່ນຍອມຈະຮັບເອົາພອນໃຫ້ຕົວເອງຢ່າງແນ່ນອນດ້ວຍ.”⁸

ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາທຸກຄົນຈະມີການທົດລອງ, ມີຄວາມລຳບາກ, ມີການພິການ, ມີຄວາມເຈັບຊ້ຳໃຈ, ແລະ ຄວາມເປັນທຸກຫລາຍຊະນິດ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດທີ່ຊົງຮັກພວກເຮົາ ຈະຢູ່ນຳພວກເຮົາຕະຫລອດເວລາ. ພຣະອົງສັນຍາວ່າ:

“ເມື່ອເຮົາໄປ ພວກທ່ານຈະບໍ່ຖືກປະໄວ້ໃຫ້ເປັນກຳພ້າ: ເຮົາຈະມາຫາພວກທ່ານ. ...

“ເຮົາຂໍມອບສັນຕິສຸກໄວ້ກັບພວກທ່ານ ເປັນສັນຕິສຸກຂອງເຮົາເອງ ທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ພວກທ່ານ. ສັນຕິສຸກທີ່ເຮົາໃຫ້ບໍ່ຄືສັນຕິສຸກທີ່ໂລກໃຫ້. ຢ່າກັງວົນ ແລະ ເປັນທຸກໃຈ, ແລະ ຢ່າສູ່ຍ້ານ.”⁹

ພວກເຮົາກໍມີຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຫລາຍພຽງໃດ ສຳລັບທ້າວແພັກສະຕັນຄົນປະເສີດ. ໂດຍທາງລາວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງວຽກງານຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍັງສອນບົດຮຽນທີ່ມີຄຸນຄ່າ ອັນສັກສິດ ແລະ ພິເສດນຳອີກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບໂດຍອ້າງຄຳຈາກເພງສັນລະເສີນທີ່ມັກຫລາຍ:

ເຮົາຕ້ອງຖືກເກນຈົນການສູ້ຮົບຈົບຢຸດ
ເຮົາແສນຍິນດີ! ເຮົາແສນຍິນດີ!
ມີມິງກຸດຜຸດຜ່ອງລໍທະຫານໃນທັບຊົງສີ;
ເຮົາຈະມີໄຊ ແລະ ໃສ່ມັນບໍ່ຊ້າ.¹⁰

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງ ແລະ ອະທິຖານວ່າ ພວກເຮົາຈະຮັບເອົາພາລະກິດ ຢ່າງສະຫງ່າງາມ ແລະ ຊ່ອຍຄົນໃນບັນດາພວກເຮົາທີ່ເປັນທຸກ ແລະ ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ກຳລັງໃຈ. ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາທຸກຄົນຂອບພຣະໄທພຣະເຈົ້າສຳລັບພອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ໃໝ່ນຳພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາ ແລະ ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຢ່າງຖ່ອມຕົນໃຫ້ລູກພຣະອົງ, ໃນພຣະນາມ ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Russell M. Nelson, “We Are Children of God,” *Liahona*, Jan. 1999, 103; *Ensign*, Nov. 1998, 85, 86.
2. ເບິ່ງ ໂຢບ 38:7.
3. 3 ນິໄຟ 17:7, 9.
4. ໂຢຮັນ 9:3.
5. James E. Faust, “The Works of God,” *Ensign*, Nov. 1984, 54.
6. ເບິ່ງ Mosiah 24:15.
7. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 18:10.
8. Thomas S. Monson, “Our Brothers’ Keepers,” *Ensign*, June 1998, 39.
9. ໂຢຮັນ 14:18, 27.
10. “We Are All Enlisted,” *Hymns*, no. 250.